

Novák Gábor

ÜVÖLTÉS; ANGYALVADÁSZAT

[BECSAPÓDÁS]

2017-04-14 | BECSAPÓDÁS, NOVELLA

Az egyszoba-konyha mélyén lomhán mozdult a magány, a gipszkarton falak labirintusában egér motoszkált – verejték- és testszag töltötte színültig a szobát. Hevertem a guberált matracon, és nem tudtam eldönteni, az alig-lakást és a

szomszéd göthös köhögését utálom-e jobban vagy magamat, amiért néhány körbefalazott légköbméter is elég, hogy lojális polgárt faragjanak belőlem. Szükséglet, épphogy-munka, gondoskodnak rólam, cserébe pedig csak keveset, csupán némi együttműködést várnak. Magamra csavartam a lepedőt, billegtem az ébrenlét és álom határán, mikor odakint felbőgtek a szirénák és kigyulladtak a reflektorok.

Parancsszóra mozdultam, jól idomított jószágként tápázkodtam fel, kitöröltem szememből a még meg sem érkezett álmat – a védelmi törvény bevezetése óta ezernyi gyakorlaton, hízelkedéssel, fenyegetéssel, retorikával és kampánydalokkal verték belénk a szabályokat, míg feltételes reflexeinkké váltak.

Állambiztonsági érdekekre hivatkozva megtiltották az ablakok elsötétítését, leszedettek minden zsalugátért, minden spalettát és textilfüggönyt, minden rongyot, ami gátolta a kilátást – előírták, hogy a légvédelmi riadó első pillanatától az utolsóig mindenkinek állampolgári kötelessége részt venni a légtérfigyelésben – végül büntetés terhe mellett köteleztek a becsapódások jelentésére.

kócosan és közönyösen

Jó fiú módjára álltam az ablakban, meg-megremegtem a hidegben, a fénykévék-szaggatta éjszakába meredtem – odalent az utcán részeg polgártárs rohant egy kirakatnak,

öklével ütötte az üveget, teli szájjal ordított a próbababáknak, öklendezve követelte jogát a megfigyeléshez. A szemközti ház harmadik emeletén, fikuszok és filodendronok közt rosszkedvűen ásítózó, álmos matróna tűnt fel nyitott hálóköntösben, előbuggyanó mellét dörzsölgette, kócosan és közönyösen pislogott az égre – egy szinttel feljebb két kamasz bújt össze, és lelkesen mutogattak, ha egy megvilágított felhőben vagy felriasztott sirályban célpontot véltek felfedezni – őket még hajtotta a gyermeki buzgalom, a jelszavak egyszerű igazsága – nekem csak a kételyek maradtak.

Ha lehet, visszabújok az ágyba, az átizzadt paplan fedezékébe, másokra hagyom a gyárkémények és tűzfalak közt pásztázó reflektorokat, a buzgalmukban az ablaküvegre tapadó lakókat, a nyomjelző lövedékeket, a ruhaszárító kötelek közé gabalyodó vagy üres telkek murvájába csapódó idegen testeket, a telefonba hadart bejelentéseket – szerettem volna, de nem tehettem. Figyeltek engem, ahogy én figyeltem másokat, és egymást sakkban tartva mindannyian figyeltük az eget – és vártuk, hogy feltűnjön minden baj okozója, a veszélyt hozó idegen.

Fél órája ácsoroghattam egy helyben, a távolabbi szirénák elhallgattak, valahol messze délen kialudtak a keresőfények. Szemközt a nő végre bekötötte köntösét, felette a két kamasz már egymás szájába feledkezve játszott. Megkönnyebbülten szusszantam volna, túl vagyunk ezen is, ám nyugalمامat egy pillanat alatt messzire űzte a cserepek-tetőlécek reccsenése, a becsapódó test puffanása.

Az üvöltés nem engedte, hogy örökre abba a másodpercbe ragadjak. Az artikulációtól fosztott hang csattant, terjedt, mint ködkürt szava az olajos folyók színén, ablaktáblákon vibrált, mocskos tűzfalokról verődött vissza, sebeket hasított az éjszaka testébe – hallatán a részeg polgártárs az utca végén álló telefonfülkéhez rohant, a lépcsőházi mátriárka már füle és válla közt szorongatta a bakelitkagylót, húsos ujjai el-elakadtak a tárcsa szűkre szabott lyukaiban, a kamaszok meg az előző pillanatba és egymásba gabalyodva lihegtek, de tenyerük már az üvegre tapadt, és felfelé bámultak, a tetőnkre, a hang forrása felé.

ellenséges világban ragadt utazó

A sikoly, az idegen és ellenséges világban ragadt utazó vonítása belém hatolt, képtelen voltam befogni a fülem és a nem-tehetek-semmit fedezékébe bújni. Hármásával szedtem a

lépcsőket, a fordulóban elcsúsztam, estemben a beázások miatt odakészített bádoggödörbe tenyereltem, félrecibáltam a rozsdálló reteszt, belöktem az ajtót, és a nappali meleget őrző, koromszagú padlásra zuhantam.

Az idegen ott feküdt a maga ütötte lyuk fénypázmájában, lécek, cserépszilánkok, tégladarabok káoszában. Tagjai összekeveredtek a padláson tárolt ócska holmikkal – vézna láb kalimpált elő egy felborult szék alól, csupasz mell torzult egy dróthálónak feszülve, törött szárny kapálózott rozsdás biciklikerek alatt –, és a tárgyak-testrészek zűrzavarának közepén, mint egy ciklon szeme, sötétlett a nyitott száj, és üvöltött megállíthatatlanul.

Magam sem tudom, mire számítottam – az utcán autó fékezett, ajtók csapódtak, kurta vezényszavakat vakkantva széjjeldübörögtek a bakancsos testek – talán csak be akartam tapasztani a száját, ne sírj, ne sírj, mert rád találnak, előredőltem, végigvágódtam, felkavartam a rozsdafoltos-vérmocskos fehér pihetollakat – szélütött-bénán csapkodó szárnyvég vert arcon, könny vagy verejték fröccsent a számba, bordák feszültek hasamnak – rágurultam az idegen testre, rám gurult, ránk gurultam – még vergődünk, amikor megéreztem a változást.

a jövevény

Izomrostok szakadtak ki szövetükből, burjánzottak vadul – hideg csontok és porcok alkottak fájdalmas-idegen szervet. A jövevény vonagló testéből azonban már fénycsermely indult, és valahol a köldököm táján tűnt el.

Felálltam, vállam előrelöktem, hogy ellentartsak a lapockáim közül előtörő tömegnek és visszanyerjem egyensúlyomat. A padlón heverő, ronggyá aszott idegenre pillantottam, aztán az ajtóban feltorlódó reflektoros-fegyveres fogdmegekre. A sosem-volt helyzetben nem kaptak parancsot. Megfeszítettem izmaimat, kitártam a szárnyamat, és a törött gerendák, roncsolt lécek közt csapkodva felemelkedtem, hogy újrainduljon a körforgás, hogy végül újra felhangozzék az üvöltés, és tartson, míg világ a világ.

kép | Paul Klee képei